

Benvolguts i benvolgudes docents,

El passat mes de juny, un cop finalitzat el curs, us vaig adreçar una carta en què us explicava el propòsit del que llavors era l'avantprojecte de Llei d'educació de Catalunya.

De llavors ençà, amb significatives millores i aportacions com les procedents del Consell Escolar de Catalunya o de les meses sindicals del sector, l'avantprojecte es va convertir en projecte de Llei aprovat pel Govern de la Generalitat el passat 29 de juliol. Aquesta tardor el Parlament de Catalunya n'iniciarà el tràmit i, si tot va bé, tindrem Llei d'educació pròpia en vigència a la propera primavera.

Així, un cop començat el curs 2008-2009, us torno a escriure amb la intenció de traslladar-vos alguns missatges que crec necessaris d'explicar i de detallar. Aquest és un curs durant el qual l'educació estarà situada en el centre d'atenció de la nostra societat. És la nostra oportunitat. És l'hora de l'educació, i ja era hora que ho fos.

Darrerament heu tornat a llegir, escoltar i veure algunes dades i opinions sobre els resultats de l'educació a Catalunya. Aquestes dades no aporten res de nou al que ja sabem, al que ja sabeu vosaltres i al que ja sabem nosaltres. Però tots entenem que aquest diagnòstic, que apareix als mitjans de comunicació amb accent alarmista i catastròfic, no fa una aproximació honesta a la nostra realitat d'avui —la qual mostra trets positius indiscutibles— ni tampoc no resisteix a una comparativa al llarg del temps.

És que ningú no recorda que l'educació a casa nostra s'ha transformat, ampliat i fet accessible a milers de persones? És que hem oblidat que en els últims vint-i-cinc anys hem passat d'escolaritzar dels 6 als 14 anys a un sistema que atén els nois i les noies del nostre país des de pràcticament el seu naixement fins als 18 anys, amb tot el que això ha representat d'esforç docent individual i col·lectiu i alhora d'evident gran dificultat? O que hem estat capaços d'acollir i integrar amb èxit prop de 150.000 alumnes nous? Tots sabem també que el nivell cultural d'una generació influeix decisivament en l'èxit escolar de la següent.

És per això que em permeto dirigir-vos aquest escrit: per dir-vos que amb la Llei, però també amb l'acció de govern constant i decidida, tenim un projecte, una estratègia. Sabem què volem per a l'educació. Creiem què és el que vol el país. Per tant, és hora de posar-nos a la feina per començar a desplegar els camins d'avenç per a una equitat real i l'excel·lència possible que ens hem d'exigir.

Per això, us ho dic francament i sense embuts: la LEC serà instrument principal i primer. ¿Quantes vegades us heu queixat de l'administració perquè aporta indicacions que fan més feixuga la vostra feina, o de les encotillades normatives imposades de forma homogènia a tots els centres, com si algú des de Via Augusta conegués fil per randa cadascun dels vostres alumnes? Doncs bé, **d'això tracta la Llei: d'aixecar traves i obstacles; d'eliminar burocràcies i procediments inútils; d'alliberar les forces (tantes!) que ja actuen positivament a la nostra educació, i d'estimular i facilitar la creativitat i la innovació pedagògiques, tot això des de la confiança que el país ha de tenir en vosaltres, des del suport imprescindible que necessiteu, confiança i suport. Heus aquí la clau de volta de l'èxit que perseguim.**

Us ho dic, per tant, amb plena convicció personal i plena consciència de la responsabilitat que ostento:

Nosaltres sí. Nosaltres volem l'**autonomia** dels centres educatius, perquè aquells que en saben i que coneixen l'alumnat i l'entorn del centre —que sou vosaltres— pugueu desplegar totes les capacitats dels vostres alumnes sense interferències administratives; perquè pugueu desplegar aquest coneixement en la definició d'un projecte educatiu que expressi el caràcter i la personalitat pròpies del centre i de la comunitat educativa que l'integra.

Nosaltres sí. Nosaltres volem una **direcció** responsable del desplegament d'aquest projecte educatiu. Volem una direcció que se'n faci càrrec i que el lideri, el representi, en doni comptes, l'avalui i el rectifiqui, si cal. Una direcció clara i ben definida que sigui capaç de prendre decisions i d'encapçalar un equip docent estable i coherent.

Nosaltres sí. Nosaltres volem una **carrera professional** per als mestres i professors. Una carrera professional que pugui oferir al·licents a aquells que enriqueixen i estenen la seva experiència; als que innoven, assumeixen responsabilitats, que fan créixer el seu perfil professional i docent i que s'impliquen en projectes de canvi i millora. Una carrera professional que sàpiga distingir positivament i reconèixer adequadament els que viuen l'educació com una passió creativa.

Nosaltres sí. Nosaltres volem l'**avaluació** de tot el sistema, no només la vostra, sinó la del conjunt: la dels alumnes i dels seus resultats; la dels centres i dels projectes educatius, i la dels mèrits acumulats per mestres i professors a fi i efecte de ser reconeguts i traduïts en millores professionals i retributives. Perquè sense avaluació no pot haver-hi ni correcció ni millora, sinó camí sense rumb. No ens val el *laissez-faire*, *laissez-passer* ni l'automatisme cec del pas del temps, o la superació formal de processos de formació permanent. Tots necessitem saber què passa per poder oferir una resposta adequada, de millora i eficiència de la vostra feina, i retre comptes a les famílies, a la societat i al país, que són al cap i a la fi els que acaben beneficiant-se dels millors resultats.

Nosaltres sí. Nosaltres volem **proximitat**, i proximitat vol dir que les decisions han de ser preses en l'entorn més proper. L'*entorn* no és una paraula buida. L'entorn de l'educació és, en realitat, la xarxa de relacions, entitats i processos que acaben donant sentit a aquesta educació en un territori determinat: un barri, un poble, una vila, una ciutat, una comarca... L'escola no és només el recinte on treballem i feu la vostra tasca. L'escola, avui, ho és tot. Per això, en la proximitat, hi compten també els ajuntaments, les entitats de lleure i, naturalment, les famílies.

Nosaltres sí. Nosaltres volem un servei d'educació en el qual l'escola pública marqui l'estàndard de qualitat més alt possible, amb els recursos adequats per a cada situació, adaptats a la realitat concreta, no partint d'estadístiques per a tothom i independentment de la complexitat que afronta. I també volem una escola concertada que tingui suficiència, seguretat jurídica, coresponsabilitat plena en l'equitat del sistema, és a dir, integració educativa i esforç comú amb l'escola pública de cada zona.

I nosaltres sí. Nosaltres volem avançar decididament en el camí de l'**escolarització equitativa** de tot l'alumnat present a casa nostra.

El projecte de Llei d'educació de Catalunya que debatrà el Parlament és de fet això: un projecte per guanyar i consolidar la confiança del país en la vostra tasca, fent-vos responsables —sí, fent-vos responsables— de l'educació dels futurs ciutadans d'aquest país. No ens ha de fer por dir-ho, o és que ja no ho sou ara? Pitjor encara. Ara sou jutjats per tothom i —en molts casos— sense el respecte cap a la vostra tasca, i menystenint l'autoritat que aquesta comporta.

Hem de substituir distància per reconeixement social; indiferència per implicació familiar; paternalisme excessiu per respecte a l'autoritat de mestres, professors i directors, i suspicàcia per reconeixement actiu de famílies i administració.

En aquest curs, per tant, estareu sota el focus polític i mediàtic que molt sovint genera distorsions i inquietuds inútils. Com a conseller d'Educació estic plenament convençut que la Llei arribarà a bon port amb el consens necessari per fer-la efectiva, amb les millores que s'hi introduiran —sí, admetem-ho, no hi tinc cap inconvenient: la Llei és millorable, naturalment!—. Sóc conscient també que una llei no és una solució per si mateixa, sinó un instrument que només prendrà tot el sentit per mitjà de la seva plena aplicació.

Us demano, sincerament, que opteu pel risc del diàleg i del treball constructiu, que defugiu de la temptació fàcil d'una confrontació que ens acosta més a la frustració. Us demano que defugiu de tot allò que no sigui capaç de generar propostes en positiu.

És l'hora de l'educació, us deia al principi. Sí. És l'hora que l'educació catalana vegi reconeguda la seva aportació essencial al país; és l'hora que sortim a l'encontre de la ciutadania; és l'hora de mostrar l'orgull pel que fem, i és l'hora de rebre el reconeixement que mereixeu per l'exercici de la responsabilitat que el país us dona, la qual assumiu obertament.

Avui, 5 d'octubre, i des de l'any 1993, celebrem el Dia Mundial del Docent que va fixar la Unesco. Una de les propostes per a aquest any és que els ciutadans i les ciutadanes enviïn un missatge a algun mestre/a o professor/a per mostrar-li el seu reconeixement. Aquesta és la carta que jo, no només com a conseller d'Educació, sinó també com a ciutadà, us vull dirigir com a reconeixement per la vostra tasca, pel vostre ofici.

Ernest Maragall i Mira
Conseller d'Educació